

aan, waarin zij heel jong leek. Over haar schouderjes spande een kanten fichu die haar teerblanke hals onbedekt liet. Een donkerroode roos had ze op haar borst gestoken.

„Wat ben je heerlijk vroeg,” prees hij, „heb je geen mantel bij je? Is 't niet te koel?”

„Neen; geen hoed, geen mantel, geen handschoenen,” zei ze lachend. Haar mooie, vochtig witte tandjes glommen tusschen de roode lippen.

Hij wendde snel zijn blikken af.

„Gaan we naar Huis ter Heide?” vroeg zij.

„Ja. Eerst met het treintje. Vind je goed?”

Zij knikte. „Jij moet 't maar weten.”

In het treintje zat hij naast haar. De geuren van haar donkerroode roos en van haar blonde haren vermengden zich en werden tot een bedwelming. Hij wist het nu: vanavond zou hij niet langer kunnen zwijgen; zou hij haar nog eens zijn liefde zeggen. Er mocht van komen wat wilde! Zoo hield hij het niet langer uit. Al zou hij haar daarmee verliezen.... Maar een koppige hoop had zich vastgenesteld in zijn gedachten. Den laatsten tijd was zij toch bijzonder lief voor hem geweest....

Op de heide zwierven zij lang. De zonging onder.

Zij liepen langs de witte zandpaadjes tusschen de bloeiende hei en in den wijden avondhemel dronken hun oogen de schoonheid van de avondlijke kleuren. Hij had haar arm genomen, alsof het van zelf sprak en nu en dan keek zij glimlachend naar hem op, met een teederen blik in de raadselachtige oogen.

„Je moet toch erkennen, Eveline,” begon hij, „dat ik me goed gehouden heb, al deze dagen.”

Zij trok haar arm terug en lachte.

„Ja, ja, hoor. Heb je behoefte aan een complimentje? Dat wil ik je graag geven!”

Hij antwoordde gekwetst: „Dat je zoo spot, bewijst hoe weinig je begrijpt wat een.... ontzettende strijd 't me kost....”

„Begrijpen? Ik begrijp je heel goed! Denk je, dat ik niet weet wat 't is om je te moeten beheerschen?! Denk je, dat dat alleen 't monopolie is van de mannen? Denk je dan.... dat er geen vrcuwen zijn met temperament?”

Zij lachte bitter. Snel liep ze vooruit en stapte door de hei om een bloem te plukken, die haar uit de verte had aangelokt.

„Maar Eveline,” vervolgde hij, toen zij weer naast hem liep, „kan 't zijn, dat je.... heb ik me daarin niet al te erg vergist.... kan 't zijn, dat jij ook deze laatste dagen je zelf hebt beheerscht....?”

Hij trachtte haar aan te kijken, maar zij wendde haar oogen af,

„Heb ik me daarin vergist?” vroeg hij treurig.

„Neen; daarin heb je je niet vergist.”

„Maar waarom dan....” Hartstochtelijk greep hij haar bij den arm, „waarom heb je dat gedaan? Terwijl je toch wist, dat ik naast jou versmachtte, en zoo zielsgelukkig zou zijn.... als jij.... maar een beetje van me hieldt!”

„Ik houd immers wèl een beetje van je.... zelfs heel veel, dat weet je,” antwoordde zij en sloeg met haar vingers op zijn hand, „maar verliefdheid is nog geen... liefde.”

Hij zweeg.

Na een poos zei hij glimlachend: „Je denkt te veel over die dingen na. Je moest maar leeren eenvoudiger te leven.”

„Net of je dat kunt, als je....”

„Je bent misschien te romantisch,” zei hij, voorzichtig tastend, angstig haar te mishagen en toch brandend van begeerte haar door zijn redeneering te overtuigen, „misschien stel je je een onmogelijk ideaal van de liefde voor, dat toch nooit verwezenlijkt kan worden; en dan heb je je zelf.... er mij.... ongelukkig gemaakt! Voor een hersenschim,” besloot hij.

Zij antwoordde niet.

Een poos liepen zij zwiingend verder. Hij had getracht haar hand te vatten, doch zij